

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě projednal ve veřejném zasedání konaném dne 16. ledna 2019 odvolání **obžalovaných O. D., narozeného xxx a K. K., narozeného xxx**, proti rozsudku Okresního soudu v Bruntále ze dne 10.10.2018 č.j. 4 T 63/2018 – 214 a v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Alexandry Erbanové a soudců Mgr. Tomasze Kafky a Mgr. Renée Freiwaldové rozhodl

takto:

Z podnětu odvolání obžalovaného K. K. se podle § 258 odstavec 1 písmeno b), c), d) trestního řádu **zrušuje** napadený rozsudek v jeho věci v celém rozsahu.

S přihlédnutím k ustanovení § 259 odstavec 3 písmeno a) trestního řádu se

obžalovaný

K. K., narozený xxx v xxx, obchodní ředitel, trvale bytem xxx, okres xxx,

nově uznává vinným, že

dne 27. 1. 2018 kolem 02.08 hodin v xxx, okres xxx, na ulici xxx ve vestibulu restaurace xxx, za přítomnosti většího počtu osob, v důsledku předchozího incidentu obžalovaného K. K. se členem ochranné služby, obžalovaný O. D. bezdůvodně zaútočil na K. K., kterého dvěma údery dlaní udeřil do obličeje, a když K. K. vytáhl mobilní telefon s tím, že bude volat policii, obžalovaný O. D. mu

mobilní telefon vytrhl z ruky a odhodil přes celou chodbu, a poté, co K. K. mobilní telefon zvedl a snažil se telefonovat, obžalovaný O. D. v úmyslu zabránit mu v přivolání policie do něj opakovaně silně strčil, až K. K. mobilní telefon z ruky opětovně vyrazil, a když ho K. K. znovu vzal do ruky, obžalovaný O. D. se mu snažil mobilní telefon vykopnout nohou, opět v úmyslu zabránit mu v přivolání policie, což se mu nepodařilo, proto K. K. silou udeřil rukou do obličeje, v důsledku čehož K. K. upadl na zem, a následně po útoku, kdy obžalovaný O. D. z místa odcházel, přičemž stále slovně vulgárně napadal K. K., obžalovaný K. K. na něj zaútočil tak, že se ho sklenicí o výšce 13 cm a hmotnosti 0,39 kg pokusil zasáhnout, což se mu podařilo až v druhém případě, kdy O. D. zasáhl do temene hlavy, čímž sklenicí rozbil, na což obžalovaný O. D. reagoval tak, že K. K. dvakrát udeřil pěstí do obličeje a poté ho kopl do hlavy nohou obutou v kožených zimních botách,

a v důsledku napadení utrpěli K. K. zhmoždění hlavy s oděrkami kůže v oblasti temene a za pravým uchem, krevní podlitinu v oblasti pravé očnice, tržnou ránu s otokem dolního rtu včetně dolní dásně, otok tváře vpravo, otok kořene nosu, s nutností jednorázového lékařského ošetření, a O. D. tržnou ránu na temeni hlavy v délce 4 cm, přičemž s ohledem na charakter útoku a místo, kam útok směřoval, kdy jedna z ran směřovala proti obličeji, hrozil O. D. vznik závažnějších zranění v podobě hlubokých ran pronikajících do hloubi očních se ztrátovým poraněním oka či poranění mozku, protětí cévních a nervových svazků se vznikem těžkých trvalých následků, zlomeniny skeletu obličejových kostí, zlomeniny klenby lební se zhmožděním mozku či nitrolebním krvácením,

tedy

jednak

dopustil se jednání, které bezprostředně směřovalo k tomu, aby jinému úmyslně způsobil těžkou újmu na zdraví v důsledku předchozího zavrženíhodného jednání poškozeného, v úmyslu trestný čin spáchat, přičemž k dokonání trestného činu nedošlo,

jednak

dopustil se veřejně a na místě veřejnosti přístupném výtržnosti tím, že napadl jiného,

čímž spáchal

jednak

pokus přečinu ublížení na zdraví z omluvitelné pohnutky podle § 21 odstavec 1 k § 146a odstavec 3 trestního zákoníku,

jednak

přečin výtržnictví podle § 358 odstavec 1 trestního zákoníku,

a odsuzuje se

podle § 146a odstavec 3 trestního zákoníku za použití § 43 odstavec 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **1 (jednoho) roku.**

Podle § 81 odstavec 1 trestního zákoníku a § 82 odstavec 1 trestního zákoníku se obžalovanému výkon trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání **1 (jednoho) roku.**

Podle § 256 trestního řádu se odvolání obžalovaného O. D. **zamítá.**

Odůvodnění:

1. Shora citovaným rozsudkem Okresního soudu v Bruntále ze dne 10. 10. 2018, č.j. 4 T 63/2018-214 byl obžalovaný K. K. uznán vinným jednak pokusem zvlášť závažného zločinu těžkého ublížení na zdraví podle § 21 odstavec 1 k § 145 odstavec 1 trestního zákoníku a jednak přečinem výtržnictví podle § 358 odstavec 1 trestního zákoníku a obžalovaný O. D. byl uznán vinným jednak zločinem vydírání podle § 175 odstavec 1, odstavec 2 písmeno e) trestního zákoníku a jednak přečinem výtržnictví podle § 358 odstavec 1, odstavec 2 písmeno a) trestního zákoníku. Obžalovaný K. K. byl odsouzen k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 3 roků s podmíněným odkladem výkonu trestu na zkušební dobu v trvání 3 roků. Obžalovaný O. D. byl odsouzen za výše uvedený zločin a přečin a za sbíhající se přečin výtržnictví podle § 358 odstavec 1, odstavec 2 písmeno a) trestního zákoníku, přečin ublížení na zdraví podle § 146 odstavec 1 trestního zákoníku a přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odstavec 1 písmeno a) trestního zákoníku, za které již byl odsouzen rozsudkem Okresního soudu v Bruntále ze dne 15. 8. 2018, č.j. 66 T 38/2018-156, k souhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 3 roků a 6 měsíců, pro jehož výkon byl zařazen do věznice s ostrahou. Dále mu byl uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 2 roků. Podle § 228 odstavec 2 trestního řádu mu byla stanovena povinnost zaplatit na náhradě škody poškozené Zdravotní pojišťovně ministerstva vnitra ČR částku 2.205 Kč. Současně byl zrušen výrok o trestu z výše citovaného rozsudku Okresního soudu v Bruntále ze dne 15. 8. 2018, č.j. 66 T 38/2018-156, jakož i všechna další rozhodnutí na tento výrok obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu.
2. Proti tomuto rozsudku okresního soudu podali oba obžalovaní v zákonné lhůtě odvolání, která prostřednictvím svých obhájců písemně odůvodnili.
3. Obžalovaný O. D. vytýká nalézacímu soudu nesprávné právní posouzení jeho jednání i jako zločin vydírání podle § 175 odstavec 2 písmeno e) trestního zákoníku, když nemá výhrady k právní kvalifikaci jeho jednání jako trestný čin výtržnictví, když nepřiměřeně reagoval na nevhodné chování spoluobžalovaného K. vůči pracovníku ochranky. Nebylo však jeho úmyslem zabránit spoluobžalovanému K. v přivolání policie, neboť z výpovědí svědků vyplynulo, že tato již byla volána v době, kdy obžalovaný K. nechtěl zaplatit vstup do baru a byl na ochranku agresivní a pokud mu chtěl zamezit v používání telefonu, tak se tak událo v rámci rvačky, která je kvalifikována jako výtržnictví mezi nimi. Právní kvalifikace jeho jednání jako zločin vydírání tak není na místě. V návaznosti na to pak uložený trest považuje za nepřiměřený. Navrhl, aby Krajský soud v Ostravě zrušil napadený rozsudek v jeho věci, uznal ho

nově vinným pouze trestným činem výtržnictví podle § 358 odstavec 2 písmeno a) trestního zákoníku a uložil mu přiměřený souhrnný trest vzhledem k rozsudku Okresního soudu v Bruntále sp.zn. 66 T 38/2018.

4. Obžalovaný K. K. vytýká napadenému rozsudku vady spočívající v nejasnosti skutkových zjištění, když se soud nevypořádal se všemi okolnostmi významnými pro rozhodnutí. Primárně namítl, že jeho jednání nebylo správně kvalifikováno a neměl být uznán vinným ze spáchání pokusu zvláště závažného zločinu těžkého ublížení na zdraví podle § 21 odstavec 1 k § 145 odstavec 1 trestního zákoníku, ale jeho jednání mělo být kvalifikováno jako pokus přečinu ublížení na zdraví ze zvláště omluvitelné pohnutky podle § 21 odstavec 1 k § 146a odstavec 3 trestního zákoníku. Odvolatel položil důraz na stěžejní důkaz v dané věci, kterým je kamerový videozáznam, kterým se podařilo zachytit celý incident od počátku až do konce, a to včetně zvukové stopy. I když byl kamerový videozáznam přehrán při hlavním líčení, soud mu v odůvodnění svého rozhodnutí věnoval pouze krátký odstavec, přestože tento důkaz zcela přesvědčivě a jednoznačně ukazuje celý průběh konfliktu a usvědčuje některé svědky ze lži, případně ze zkreslování průběhu celého incidentu. Odvolatel nepopírá, že udeřil spoluobžalovaného D. sklenicí do temene hlavy, tak jak se uvádí ve skutkové větě obžaloby, nicméně však považuje za zásadní to, co se odehrálo před tímto jeho útokem a co je zachyceno na kamerovém záznamu. Tedy to, že byl spoluobžalovaným D. veřejně, před celou řadou osob fyzicky napadán, ponižován, byl mu vykopnut a odhozen mobilní telefon, byl neustále vulgárně urážen a teprve až poté, co byl tzv. zahrán do kouta po silném ataku obžalovaného D., ve strachu a naprosto bezmocný z celé situace zaútočil, tedy dopustil se vytýkaného jednání v důsledku předchozího zavrženíhodného jednání D.. V této souvislosti pak odkázal na právní větu usnesení Nejvyššího soudu ČR, sp. zn. 8 Tdo 1513/2012 ze dne 18. 12. 2012, kterou cituje. Odvolatel pak podrobně hodnotí kamerový záznam a jednotlivé z jeho pohledu zásadní momenty, odehrávající se v době od 00.00 do 01.30 záznamu, na základě kterých se domnívá, že jeho jednání by mělo být kvalifikováno jako pokus přečinu ublížení na zdraví ze zvláště omluvitelné pohnutky podle § 21 odstavec 1 k § 146a odstavec 3 trestního zákoníku. Za tuto dobu dostal celkem 4 úder dlaní či pěstí, byl kopnut, 2x mu byl odhozen mobilní telefon, opakovaně byl žduchán a obžalovaný D. použil více než 20 velmi vulgárních nadávek, které při útocích na odvolatele křičel v předsáli před ostatními návštěvníky, kterých se na místě nacházelo nejméně 8. Celému incidentu byla přítomna „ochranka“ diskotéky, která nijak nezasahuje, útoku na něj přihlíží, teprve následně když udeří obžalovaného K., ho zalehávají a obžalovaný ho přitom silně kopne do hlavy. Pokud by tyto osoby ihned zasáhly proti jednání obžalovaného D., nemusel by celý incident skončit jeho trestním stíháním. Odvolatel si je vědom, že jeho reakce nebyla správná a svého jednání lituje, namítá však, že byl k tomuto fakticky dohnán předchozím soustavným napadáním a urážením ze strany obžalovaného D.. Jednal tedy bezprostředně pod vlivem zraňujícího, zlého a ponižujícího jednání, přitom soud prvního stupně tuto jeho argumentaci řádným způsobem neakcentoval a v odůvodnění napadeného rozsudku se jí nijak nevěnoval. Naopak zcela nekriticky přejal výpovědi svědků, zejména obou členů „ochranky“ T. a Ž., a dále ostatního personálu, tj. svědkyně V. a B., a to přesto, že se v některých zásadních bodech zcela lišili od skutečnosti zachycené na kamerovém záznamu, konkrétně svědkyně B. v hlavním líčení uvedla, že „pan K. se bránil, a to pěstmi, mířil do obličeje, já jsem viděla 1 ránu, možná jich bylo více“. Z kamerového záznamu je přitom zřejmé, že k ničemu takovému nedošlo. Obžalovaný navrhl, aby odvolací soud přezkoumal jeho námitky, zrušil napadený rozsudek a nově ho uznal vinným ze spáchání pokusu přečinu ublížení na zdraví ze zvláště omluvitelné pohnutky podle § 21 odstavec 1 k § 146a odstavec 3 trestního zákoníku a uložil mu mírný trest odnětí svobody při spodní hranici, jehož výkon bude odložen na přiměřenou zkušební dobu a to poté, co zhlédne kamerový záznam a udělá si vlastní názor na celou situaci, neboť na tomto záznamu je zachycena skutečnost.

5. Krajský soud přezkoumal z podnětu podaných odvolání napadený rozsudek z hledisek ustanovení § 254 trestního řádu a po projednání věci ve veřejném zasedání, v němž zopakoval důkaz přehráním kamerového záznamu předloženého svědkem Ž. pořízený mobilním telefonem a kamerového záznamu předloženého majitelem objektu, dospěl k následujícím závěrům.
6. Pokud jde o skutková zjištění nalézacího soudu, tato jsou odvolacím soudem hodnocená jako správná, vycházející především z důkazů v podobě dvojího kamerového zachycení průběhu celého incidentu, včetně zvukové stopy. V neposlední řadě pak okresní soud vycházel i z výpovědi svědku byt' ne vždy se všichni vyjadřovali k celému průběhu incidentu a některé skutečnosti neodpovídaly kamerovému záznamu, jak důvodně namítá obžalovaný K. v podaném odvolání stran výpovědi svědkyně B. Nicméně stěžejní pro zjištění skutkového stavu věci bez důvodných pochybností je dvojí kamerový záznam, z něhož jednoznačně vyplývá průběh skutkového děje tak, jak je popsán ve výroku napadeného rozsudku. Prvopočátek celého incidentu spočíval v tom, že obžalovaný K., který přišel do restaurace kolem 02.00 hodin, nezaplátil vstup na diskotéku, na kterou sešel do baru. Za ním se vydal člen ochranné služby Ž., s nímž se pak vrátil do vestibulu restaurace, kde mezi nimi, za přítomnosti většího počtu hostů, probíhala slovní výměna názorů, aniž by byly patrné jen jakékoliv náznaky agresivního chování na straně obžalovaného K., na které by měl Ž. nějak reagovat. Během krátké doby pak z baru vyšel i obžalovaný D. a z jeho chování ve vestibulu je zcela zjevné očekávání konfliktu mezi obžalovaným K. a svědkem Ž., který i sám provokuje zapojením se do diskuze mezi nimi a neustálým obcházením kolem nich. Když na toto jeho chování reaguje obžalovaný K. dotykem ramene obžalovaného D., a nazve ho frajerem, následuje jednání obžalovaného D. popsané ve výroku napadeného rozsudku. Z přiloženého kamerového záznamu pořízeného mobilním telefonem je pak velmi dobře patrné velmi vulgární vyjadřování obžalovaného D. v průběhu celého incidentu až do doby, kdy proti K., který udeřil D. sklenicí do hlavy, zasahují členové ochranné služby, kteří ho drží na zemi a obžalovaný D. ho kopne do hlavy nohou, obutou v zimní koženou obuv. Až do doby úderu obžalovaného D. ze strany obžalovaného K. tak celý incident probíhal v podstatě pod dohledem členů „ochranky“, kteří neměli žádnou potřebu obžalovanému D. ve fyzickém napadání obžalovaného K., který se opakovaně snažil přivolat policii, bránit.
7. Krajský soud akceptoval závěr z nalézacího soudu, který jednání obou obžalovaných právně kvalifikoval jako přečin výtržnictví podle § 358 odstavec 1 trestního zákoníku u obžalovaného K. a podle § 358 odstavec 1, odstavec 2 písmeno a) trestního zákoníku u obžalovaného D., který pro přečin výtržnictví již byl v minulosti 2x odsouzen, jednak rozsudkem Okresního soudu v Ostravě sp.zn. 12 T 137/2017 ze dne 24. 11. 2017 a rozsudkem Okresního soudu v Bruntále ze dne 10. 7. 2018 sp.zn. 66 T 38/2018. Slovní konflikt a následný fyzický útok se odehrál ve vestibulu restaurace xxx, tedy na místě veřejnosti přístupném a za přítomnosti většího počtu osob. Konečně k této právní kvalifikaci jednání obou obžalovaných odvolací námitky ani nesměřovaly.
8. Krajský soud se rovněž ztotožnil s právní kvalifikací jednání obžalovaného O. D. jako zločin vydírání podle § 175 odstavec 1, odstavec 2 písmeno e) trestního zákoníku a odvolací námitky obžalovaného v tomto směru nepovažoval za důvodné. Z kamerových záznamů bylo zjištěno, že obžalovaný K. v reakci na opakovaný úder do obličeje ze strany obžalovaného D. vytáhl svůj mobilní telefon se záměrem přivolat policii. O tomto záměru obžalovaný dobře věděl, jak o tom svědčí jeho slovní reakce, načež se mu v přivolání policie snažil zabránit opakovaným vyražením mobilního telefonu z ruky. Takovéto jednání jednoznačně svědčí o úmyslu obžalovaného D. odradit obžalovaného K. od podání svědectví stran incidentu, tedy od řádného plnění jeho povinností vyplývajících z trestního řádu.

9. Zcela důvodnými však odvolací soud shledal odvolací námitky obžalovaného K. K. stran právní kvalifikace jeho jednání jako pokusu zvláště závažného zločinu těžkého ublížení na zdraví podle § 21 odstavec 1 k § 145 odstavec 1 trestního zákoníku, jímž byl uznán vinným. Stran této právní kvalifikace, jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozsudku v bodě 17., okresní soud vycházel z té části kamerových záznamů, kdy se obžalovaný K. zvedl ze země, uchopil sklenici ze stolu, rychlým krokem přistoupil k obžalovanému D. a 2x se ho pokusil zasáhnout do hlavy, kdy při druhém úderu se sklenice rozbila a způsobil mu tak tržnou ránu na temeni hlavy v délce 4 cm. Protože znalkyně uvedla, že aktivním útokem proti hlavě a zejména proti obličejí obžalovaného mohlo dojít ke vzniku zranění s těžkými trvalými následky a při zjištění, že po ráně směřované na zátylek hlavy se obžalovaný D. otočil na obžalovaného čelně, je pak podle soudu zřejmé, že jednal v úmyslu, aby obžalovanému D. způsobil těžkou újmu na zdraví.
10. Zcela stranou však okresní soud ponechal okolnosti, za kterých se obžalovaný K. jednání vůči obžalovanému D. dopustil. V této souvislosti je třeba znovu poukázat na předložené kamerové záznamy, z nichž zcela jednoznačně vyplývá naprosto bezdůvodné zapojení se obžalovaného D. do pouze slovního konfliktu mezi obžalovaným K. a členem ochranky, na což obžalovaný K. reagoval tak, že se dotkl ramene obžalovaného K. a řekl mu něco v tom smyslu, že je „frajer“, na což obžalovaný D. reagoval velmi vulgárním vyjadřováním na adresu K., k němuž se přidalo fyzické napadení, jak popsáno ve výroku napadeného rozsudku. Tedy opakované fyzické útoky, doprovázené po celou dobu značně vulgárními výrazy, na což pak obžalovaný K. reagoval poté co se mu podařilo vstát ze země tak, že uchopil sklenici ze stolku, vedle kterého ho obžalovaný D. srazil na zem, a po pár krocích ho touto sklenicí udeřil do hlavy. Krajský soud tak má za to, že jednání obžalovaného K., který bezprostředně, nikoli však v nutné obraně, protože útok vedl v době, kdy D. od něj za neustálého pronášení vulgárních nadávek na jeho adresu odcházel, lze plně podřadit pod ustanovení § 146a trestního zákoníku. S ohledem na způsob vedeného útoku, použitý předmět a místo, kam útok směřoval je pak na místě závěr o jednání obžalovaného K. v nepřímém úmyslu způsobit obžalovanému D. těžkou újmu na zdraví. Okolnosti, za kterých k tomu došlo pak podle odvolacího soudu odůvodňují závěr o jednání z omluvitelné pohnutky, neboť jednání obžalovaného D. předcházející jednání obžalovaného K. je nutno považovat za zavrženíhodné. Obžalovaný K. zaútočil na obžalovaného D. v bezprostřední návaznosti na jeho předchozí zlé, zraňující a ponižující jednání, kdy po celou dobu incidentu se obžalovaný D. na adresu obžalovaného K. vyjadřoval velmi vulgárně, opakovaně ho nečekaně, poměrně surovým způsobem napadal jenom proto, že K. chtěl na místo přivolat policii poté, co byl D. bezdůvodně napaden dvěma údery do obličeje. Obžalovaný D. se do slovní diskuse obžalovaného K. se svědkem Ž. zapojil zcela bezdůvodně, provokoval a posléze jednal. Kamerové záznamy jsou v tomto směru zcela jednoznačné, žádné pochybnosti o průběhu skutkového děje nevzbuzují. Krajský soud tak uzavírá, že fyzický útok obžalovaného D. na spoluobžalovaného K. za přítomnosti většího počtu osob je zavrženíhodným jednáním spoluobžalovaného, které umožnilo posoudit jednání obžalovaného K. jako pokus trestného činu ublížení na zdraví z omluvitelné pohnutky podle § 146a odstavec 3 trestního zákoníku. Krajský soud tak učinil poté, co v rámci veřejného zasedání zopakoval důkaz přehráním kamerových záznamů a po opětovném vyhodnocení provedených důkazů pak skutková zjištění upřesnil tak, aby bylo zjevné, že obžalovaný K. na obžalovaného D. zaútočil za situace, kdy tento vůči němu stále slovně útočil, přičemž tyto slovní útoky vždy doprovázel fyzickým útokem.
11. Vzhledem k novému rozhodnutí o vině obžalovaného K. musel krajský soud nově rozhodnout i o trestu. K osobě obžalovaného nebylo zjištěno žádných negativních poznatků, jde o osobu dosud bezúhonnou, celé situace litující při zdůraznění, že neodpovídá naturelu jeho osobnosti aby konflikty řešil takovým způsobem. Krajský soud tak má za to, že nově uložený trest odnětí svobody v trvání 1 roku s podmíněným odkladem jeho výkonu na zkušební dobu

v trvání 1 roku tak je trestem, který odpovídá kritériím vyjádřeným v §§ 38 – 39 trestního zákoníku.

12. Souhrnný trest odnětí svobody v trvání 3 roků a 6 měsíců uložený obžalovanému O. D. je pak odvolacím soudem hodnocen jako přiměřený. Obžalovaný přes svůj mladý věk má v opise rejstříku trestů již 6 záznamů, opakovaně pro násilnou trestnou činnost, jak vyplývá z rozsudku Okresního soudu v Ostravě ze dne 24. 11. 2017 sp.zn. 12 T 137/2017 a z rozsudku Okresního soudu v Bruntále ze dne 18. 5. 2018 sp.zn. 66 T 38/2018. Obžalovaný se nyní projednávané trestné činnosti dopouští v době, kdy je proti němu vedeno trestní stíhání ve věci Okresního soudu v Bruntále sp.zn. 66 T 38/2018 pro přečin výtržnictví podle § 358 odstavec 1, odstavec 2 písmeno a) trestního zákoníku, přečin ublížení na zdraví podle § 146 odstavec 1 trestního zákoníku a přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odstavec 1 písmeno a) trestního zákoníku, za které byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 18 měsíců a k trestu zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 24 měsíců. Způsob provedení násilné trestné činnosti pak vykazuje zcela stejný modus operandi jako v nyní projednávané věci. Při stanovení výměry souhrnného trestu tak nebylo možno u obžalovaného přehlédnout výrazné sklony k páchání násilné trestné činnosti, okolnosti spáchané trestné činnosti a absenci kritického náhledu na věc. Obžalovanému byl ukládán souhrnný trest odnětí svobody v rámci trestní sazby od 2 – 8 let za celkem 4 přečiny a jeden zločin a pakliže byl ukládán blíže spodní hranici trestní sazby, nemohl odvolací soud konstatovat jeho nepřiměřenost. Správně byl pro účely výkonu trestu zařazen do věznice s ostrahou a správně byl uložen i trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, neboť souhrnný trest je ukládán i za sbíhající se trestnou činnost právně kvalifikovanou jako přečin maření výkonu úředního rozhodnutí a vykázání podle § 337 odstavec 1 písmeno a) trestního zákoníku.
13. Důvodně pak okresní soud rozhodl i o povinnosti obžalovaného D. zaplatit na náhradě škody poškozené Zdravotní pojišťovně Ministerstva vnitra ČR částku 2.205 Kč, která představuje náklady léčení zranění spoluobžalovaného K.. Nárok zdravotní pojišťovny na náhradu nákladů vynaložených na hrazené zdravotní služby spoluobžalovanému K. byl uplatněn řádně a včas, jeho výše byla řádně dokladována a je přímým a samostatným nárokem vyplývajícím z ustanovení § 55 odstavec 1 zákona č. 48/1997 Sb. o veřejném zdravotním pojištění ve znění pozdějších předpisů. Protože mezi vznikem škody a jednáním obžalovaného D. byla zjištěna příčinná souvislost, okresnímu soudu nic nebránilo, aby učinil výrok podle § 228 odstavec 1 trestního řádu a obžalovanému D. uložil povinnost tuto škodu Zdravotní pojišťovně ministerstva vnitra ČR zaplatit.

Z výše uvedených důvodů tak bylo z podnětu odvolání obžalovaného K. nově rozhodnuto tak, jak shora ve výroku tohoto rozsudku krajského soudu uvedeno, zatímco odvolání obžalovaného D. důvodným shledáno nebylo a muselo být podle § 256 trestního řádu zamítnuto.

Poučení :

- I. Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.
- II. Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání, které lze podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím soudu I. stupně.

Dovolání mohou podat:

- a) nejvyšší státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného,
- b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká.

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Příslušný k rozhodnutí o podaném dovolání je Nejvyšší soud České republiky v Brně.

V dovolání musí být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b/1 a)-l) nebo § 265b/2 trestního řádu, o které se dovolání opírá. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Ostrava 16. ledna 2019

Mgr. Alexandra Erbanová, v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Lenka Vrbíková.

Toto rozhodnutí nabylo ve výroku právní moci dne 16.01.2019 (K. K.). Připojení doložky provedla Monika Morbicrová dne 3.1.2020.